

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Tak til hr. Knud Kristensen, og så er det fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 13:31

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Der var en gang for efterhånden en del år siden, da en komiker i Danmark sagde: Hvis arbejde er så sundt, hvorfor giver man det så ikke til de syge? I dag er vi altså kommet dertil, kan jeg forstå på ministeren og ordførerne fra Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, at hvis folk er psykisk syge, skal man bare skynde sig at give dem et arbejde, for så bliver de straks raske. Hvis man virkelig har fundet en sådan mirakelkur, så synes jeg da, at man skulle skynde sig at fortælle det til psykiatere og andre og få dem til at bruge den mirakelkur – både i Danmark og i resten af verden. Jeg tror bare ikke rigtigt, det stemmer med den viden, som man ellers har.

Det er rigtig godt at få mulighed for at arbejde. Det rigtig godt at have kolleger, og det er rigtig godt at være med i et fællesskab, hvis man overhovedet har muligheden for det. Det skal vi gøre alt for.

Men der er altså nogle situationer i livet, nogle typer af sygdomme og nogle perioder af en sygdom, hvor man ikke er i stand til at arbejde. Der er nogle situationer, hvor der er så meget kaos, at man slet ikke er i stand til overhovedet at rumme, at man skal noget som helst, og derfor ikke kan have et arbejde. Jeg kan heller ikke forestille mig, at hr. Knud Kristensen som arbejds giver ville have lyst til at have et sådan menneske på sin arbejdsplads, fordi man tydeligt ville kunne se, at det menneske havde så store problemer, at der var behov for behandling og anden hjælp – behandling fra professionelle og behandling fra folk, der virkelig ved, hvad de skal gøre. Jeg mener, at vi i Danmark også må leve op til, at syge mennesker kan få den behandling, som de har behov for.

Men for at kunne tage imod behandling, og for at behandlingen har mulighed for at virke, nytter det altså ikke, at man tror, at et menneske er løst fra de fysiske behov, og tror, at et sygt menneske ikke har behov for at have et sted at bo eller ikke har brug for mad. For det har syge mennesker altså også. Syge mennesker, især psykisk syge, men også fysisk syge, har behov for ro og for grundlæggende at vide, at man har et sted at bo, og at man har penge til at købe

mad hele måneden. Det betyder altså rigtig meget. Jeg kan godt forstå, at ordføreren og ministeren snakker udenom, hver gang de bliver spurgt. Men det betyder altså noget. Og jeg synes, man skulle prøve at snakke med nogle af de mennesker, som enten selv har stået i det, eller som arbejder meget tæt med mennesker, der står i det, og prøve at høre om forskellen mellem at have mulighed for at hjælpe mennesker, for at snakke med dem og for at give dem behandling, hvis de har ro i deres liv, og hvis de får mad hver dag og helst mere end en gang om dagen – og så hvis de står midt i kaos.

Hvis man ser på nogle af de mange mennesker, der er hjemløse i dag, kan vi se, at der er mange af dem, der faktisk havde en del ressourcer, da de mistede deres hjem, men som bliver så ødelagte af at være hjemløse, at de ret hurtigt får meget, meget svært ved nogen sinde at få så stort et overskud, at de kan få sig et normalt liv igen og kan deltage på arbejdsmarkedet osv.

Derfor vil min påstand være, at man med den politik, som regeringen og Dansk Folkeparti fører, risikerer at skabe langt flere mennesker, der får det så dårligt, at de må ende på førtidspension, end hvis man fra starten behandlede folk anstændigt og gav dem den ro, der skal til, og den mulighed for at få et overskud i deres tilværelse og få ressourcer til at få et bedre liv, så de kunne komme ud og få et arbejde.

Kl. 13:35

Formanden:

Tak. Der ønskes en kort bemærkning af fru Sophie Løhde.

Kl. 13:35

Sophie Løhde (V):

Jeg synes, at Enhedslistens ordfører har en meget fantasifuld opfattelse af, hvad bl.a. Venstre mener, men jeg takker for fortolkningen; den må så stå for ordførerens egen regning.

Jeg vil blot høre, om Enhedslistens ordfører kan bekræfte, at der er flere personer på den lave introduktionsydelse end på den høje introduktionsydelse, der er blevet selvforsørgende eller kommet i uddannelse, altså at cirka halvdelen af modtagerne på lav introduktionsydelse efter ca. 5 år er blevet selvforsørgende eller modtagere af SU. For personer, der modtager den høje ydelse, er det kun ca. 40 pct. Den undersøgelse giver jo en eller anden indikation af – eller beviser – at det jo i hvert fald ikke er størrelsen af ydelsen, der altid er så afgørende. Det hænger ikke sammen med Enhedslistens ordførers tale her i dag, og derfor vil jeg bare høre, om ordføre-